

CHIVOTUL LEGĂMÎNTULUI

(2 Samuel 6:1-11; 1 Împărați 8:1-11)

Rev. Cristian Ionescu

După alungarea din Eden, necesitatea de a fi în prezența lui Dumnezeu a rămas adânc întipărită în natura umană. Locuința, ogorul, cîmpul de luptă și orice alt loc au devenit spații în care prima grijă a omului a fost să așeze divinitatea. Și, pentru că toate relațiile sale exterioare aveau o bază materială, omul a materializat ceea ce el a crezut a fi supranatural. Materia însă s-a arătat așa de neputincioasă încît s-a simțit nevoia de a multiplica divinitatea și a o repartiza fiecărei nevoi în parte; astfel, a apărut un zeu al fertilității, altul al zilei, altul al nopții, al apelor, al meșteșugurilor, al vînătoarei, al bunelor dispoziții, al înțelepciunii, al războiului, al frumuseții etc. Bineînțeles că acesta a fost păgînismul ca rezultat al depărtării de Dumnezeu și al încercării de apropiere prin mijloace greșite.

Chiar poporul ales, Israelul, a alunecat în această eroare, îndată ce Moise, care pentru ei era un reprezentant material al supranaturalului, a întîrziat pe munte. Ce au făcut atunci? S-au grăbit să dea o înfățișare vizibilă, cît mai somptuoasă forței divine care, pretindeau ei, îi izbăvise din robia egipteană.

Mai tîrziu, Dumnezeu, dorind să satisfacă această cerință stringentă de a se revela în sfera materiei, a poruncit construirea Cortului întîlnirii și a tuturor celorlalte lucruri sfînte (Exod 25-32), a așezat slujbe și a repartizat porunci privitoare la acestea încredințîndu-le seminției lui Levi (Numeri 3-4), iar în final a hotărît sărbători, orînduiele cu privire la modul de închinare și toate celelalte aspecte ale relației dintre dumnezeire și poporul ales.

Astfel, venirea la Cort trebuia însoțită de jertfe, iar ritualurile aveau în sine aplicații materiale care să reprezinte cît mai palpabil și deci mai inteligibil pentru capacitatea de percepere umană, adevărurile divine esențiale.

În acest sens, Evrei 9:1 arată că: *„Legămîntul dintîi avea și el porunci privitoare la slujba dumnezeiască și la un locaș pămîntesc de închinare.”*; iar în Romani 8:3 citim: *„Căci – lucru cu neputință Legii, întrucît firea pămîntescă (grecește: carnea sau materia) o făcea fără putere – Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntescă, trimițînd, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului...”*

Aici aș dori să înțelegem ceea ce Pavel voia să le explice romanilor și anume: Legea dată lui Israel, avea în sine intenția de a supune firea pămîntescă și de a o face ascultătoare de poruncile lui Dumnezeu. Astfel, ea

se caracterizează prin efecte asupra naturii fizice a omului (tăierea împrejur, „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”, inderdicția cu privire la dobitoacele necurate, izolarea față de alte popoare, etc), apoi de asemenea, prin lucrările materiale în vederea închinării (Cortul, Chivotul, Masa, Uneltele, Altarul), toate acestea în vederea reabilitării și îndreptării omului. Ceea ce remarcăm însă este că acestea în loc să supună și să recupereze natura umană, au stimulat-o spre rău: *„...Căci ea (firea pămîntescă) nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.”* (Romani 8:7).

Deci, să înțelegem bine, falimentul nu a fost al Legii, cum s-ar părea la prima vedere, ci al materiei care nu i s-a putut adapta. În acest sens, Pavel scrie în Romani 7:12: *„Așa că Legea, negreșit, este sfîntă, dreaptă și bună.”* Iată de ce, ca și popoarele păgîne, Israel, ajunge în idolatrie: pentru că, asemenea lor, încearcă să creeze divinități cu percepțe și chiar porunci adecvate impulsurilor păcătoase ale firii pămîntesti (era adorat chiar un zeu al desfrîului, un altul al beției).

Ceea ce am dorit să înțelegem în introducerea acestui studiu, este faptul că Dumnezeu, în dorința de a se apropia de om la nivelul acestuia de percepere, a considerat necesitatea introducerii la nivelul material, a simbolurilor profetice, avînd în vedere timpul cînd prin umanizarea divinității se va realiza adoptarea sau înfierea umanității; apoi am vrut să observăm cerința existenței profane de a primi protecția unei ființe atotputernice; în urmă, am constatat că falimentul materiei a determinat hotărîrea lui Dumnezeu de a oferi unica soluție: oricine dorește mîntuirea, trebuie să-și răstignească firea pămîntescă împreună cu Cristos, pentru a-L primi pe El în Sine, unica posibilitate spre desăvîșire.

Foarte clar explică Apostolul Pavel acestea, fără a fi necesare alte comentarii, în următoarele texte: Romani 6:7; 2 Corinteni 5; Galateni 3; Evrei 9,10. (Este de dorit să urmărim aceste referințe care ne aduc lumină în înțelegerea acestor adevăruri esențiale credinței noastre).

Pentru a intra, în sfîrșit, în dezbateră temei alese, aș dori să păstrăm cîteva momente de contemplație, urmărind pasajul din Exod 25:10-22. Dacă ați făcut așa, să trecem la desfășurarea primului text din subtitlul articolului: 2 Samuel 6:1-11. Ne aflăm în fața uneia dintre cele mai teribile relatări biblice, care, fără doar și poate, a dat de gîndit multor creștini din toate

timpurile. Sigur, întrebarea firească este DE CE ACEASTA?

Să analizăm câteva aspecte în legătură cu evenimentele ce au avut loc în acea zi:

1. Se înfăptuia o lucrare bună. David realizase diferența dintre confortul său personal și condițiile rudimentare în care fusese aproape abandonat Chivotul Legământului (1 Corinteni 13:1-3).

2. Starea spirituală a Israelului era mai bună ca oricând. Tocmai învinseseră armata filistenilor, astfel că entuziasmul copiilor lui Israel atinsese asemenea culmi încît au început să joace înaintea Domnului „...din rășputeri”. Au făcut sacrificii, și-au abandonat cu totul problemele lor și așa abandonate din pricina războiului, și s-au dedicat acestei lucrări mărețe de slujire. Cum ar fi nevoie astăzi, ca poporul Domnului să facă la fel?

Iată-ne dar puși în fața unei dileme: Uza, care împreună cu Ahio fuseseră însărcinați cu cîrmuirea carului, încercînd să protejeze Chivotul în pericol de a fi răsturnat din car la o cotitură în timpul deplasării, atrage asupra sa mînia lui Dumnezeu, fiind „rupt”.

Analizînd poruncile Domnului cu privire la Chivotul Legământului, putem înțelege motivele care L-au provocat la o astfel de mînie nimicitoare:

1. Chivotul trebuia transportat pe umeri și nu în car. (Exod 25:12-14). Dacă Legea ar fi fost consultată, nu s-ar fi comis o astfel de eroare. Oare nu a fost demnă de luat în seamă întîmplarea din Numeri 7, cînd căpeteniile caselor lui Israel aduc darurile lor înaintea Domnului? Ce au adus aceștia? Doisprezece boi și șase care acoperite! Moise, după porunca lui Dumnezeu, a luat darurile și le-a împărțit pentru ajutorarea slujbelor lor, leviților: două care și patru boi gherșoniților, una din ramurile familiale ale seminției lui Levi, care aveau de îndeplinit slujbele enumerate în Numeri 4:21-28, și a dat patru care și opt boi merariților pentru slujbele repartizate lor, conform Numeri 4:29-33, dar „n-a dat niciunul fiilor lui Chehat, pentru că, după cum cereau slujbele lor, ei trebuiau să ducă lucrurile sfinte pe umeri.” (Numeri 7:9; vezi Numeri 4:1-20).

Cu toate acestea, cineva ar putea argumenta avantajele metodei de transport folosite în primă instanță:

- era mai comod; ce rost are să-ți obosești umerii, cînd, la dispoziție, îți stă un așa mijloc de transport;

- mai fastuos; nu ar merita Dumnezeu un car alegoric, frumos împodobit, cu o înfățișare mai plăcută decît cîțiva oameni cărînd Chivotul pe umeri?

- mai modern; e oare bine să ne facem de rîs în fața altor popoare? Desigur, vor crede că sîntem înapoiați;

- mai rapid; doar drumul este lung, iar oamenii se deplasează mai repede!

Se poate, dar Dumnezeu a poruncit altfel! De fapt metoda aceasta comodă, fastuoasă, modernă și rapidă, au preluat-o de la vecinii filistenii, conform celor scrise în 1 Samuel 6:1-11. Ce s-a întîmplat atunci? Înfîngerea armatelor israelite de către filistenii, a dus la capturarea Chivotului de către aceștia, și instalarea lui în templul lui Dagon, zeul învingătorilor. Dumnezeu însă nu S-a lăsat batjocorit, ci le-a administrat filistenilor în frunte cu însuși Dagon, o lecție de neuitat (1 Samuel 5).

Vă amintiți desigur că, în disperarea lor, filistenii au hotărît să trimită înapoi Chivotul, exact după metoda care tocmai făcea obiectul argumentării noastre.

2. Chivotul trebuia transportat de către chehatiți (Numeri 4). David a făcut o alegere arbitrară, neținînd seama de această poruncă. El însuși recunoaște aceasta ca fiind una din cauzele nenorocirii întîmplate: „Pentru că n-ați fost întîiași dată, de aceea ne-a lovit Domnul Dumnezeul nostru, căci nu L-am căutat după Lege.” – le spunea David capilor de familie ai leviților (1 Cronici 15:13).

3. Era interzisă atingerea Chivotului. (Numeri 4:17-20). De fapt, în 1 Cronici 13:10, Cuvîntul Domnului arată că Dumnezeu S-a mîniat pe Uza fiindcă „...întinsese mîna pe Chivot.”

Ce ar fi necesar să înțelegem din toate acestea?

a) În primul rînd, lucrarea la care ne-a chemat Dumnezeu trebuie îndeplinită întocmai cum ne-a fost încredințată, indiferent de modernele și fastuoasele exemple ale „filistenilor”. Chiar dacă te vor dura umerii, chiar dacă ți se va părea greu, aplică metoda pe care Dumnezeu o poruncește! Din toată argumentarea metodei împrumutate de la filistenii, lipsește un aspect pe care l-am omis intenționat, căci am dorit să ne folosească acum, ca una din concluziile finale: deși era comod, fastuos, modern și rapid, transportul Chivotului într-un car prezenta un neajuns care pînă la urmă s-a dovedit fatal: nesiguranța! Cît de hazardoasă a fost această metodă s-a văzut din însăși relatarea textului: „Cînd au ajuns la aria lui Nacon, Uza a întins mîna spre Chivotul lui Dumnezeu și l-a apucat, pentru că erau să-l răstoarne boii.” (2 Samuel 6:6). Dumnezeu nu ne îngăduie să riscăm lucrarea Sa prin metode firești, oricît de infailibile ar părea la prima vedere.

b) Dumnezeu și-a asumat răspunderea încredințării slujbelor duhovnicești. Se vehiculează ideea că ar trebui ca aceste slujbe să fie încredințate pe bază de interviu. Cît de greșit! Așa a procedat David selectînd pe cine a crezut el de cuviință. Atunci, ar întreba cineva, ce trebuie făcut? În lumina Sfințelilor Scripturi, am îndrăzneala să afirm că nu oamenii trebuie să decidă repartizarea slujbelor. Cuvîntul Domnului este clar în privința aceasta. Biblia descrie în nenumărate locuri ce condiții trebuie îndeplinite pentru ca cineva să poată fi însărcinat cu lucrarea Domnului. Mai întîi el însuși trebuie să se cerceteze căci este vai de cei ce se ating de

Chivotul lui Dumnezeu fără să fi fost împluterniciți de El!

Apoi, adunarea este aceea care poate analiza cel mai bine pe cel care va fi în fruntea ei; membrii comunității au datoria de a analiza trecutul în credință a celui în cauză și de asemenea de a stabili vechimea lui în credință (Tit 1:5-9; 1 Timotei).

În al treilea rând, trebuie cunoscută mărturia lui Dumnezeu: „*Porunca pe care ți-o dau fiule Timotei, după proorociile făcute mai dinainte despre tine, este ca, prin ele să te lupți lupta cea bună...*” (1 Timotei 1:18). Desigur, mărturia lui Dumnezeu este decisivă, dar nu trebuie făcută o regulă că, numai în felul acesta Dumnezeu își va face cunoscută hotărîrea. De multe ori El lucrează mai puțin spectaculos, dar rezultatul este același. În nici un caz însă această decizie nu poate fi lăsată în seama vreunui senator de drept, care în mod arbitrar, bazat pe diferite informații și influențe, ori pe pasiuni personale, să facă marea alegere. La prima vedere, aici s-ar părea că este o contradicție între afirmația că nu oamenii, ci Dumnezeu trebuie să decidă, și aceea că această alegere trebuie să fie colectivă; dimpotrivă, aceste două idei, ca multe altele din Biblie, se armonizează foarte bine, în pofida aparențelor. Într-adevăr, Dumnezeu are decizia în ce privește condițiile ce trebuiesc împlinite, în vreme ce oamenilor le revine doar să identifice pe cei ce corespund, cîrmuiți fiind de Duhul Sfînt. Și aici se remarcă adevărul că noi „*sîntem lucrători împreună cu Dumnezeu.*”

Ce frumos este pasajul acela în care proorocul Samuel este trimis în casa lui Isai pentru a unge un împărat. Dumnezeu i-a spus unde să se ducă, însă nu a specificat alegerea deja făcută. A rămas ca omul lui Dumnezeu să-l identifice pe cel ales. Ce s-a întîmplat? Mai întîi, proorocul s-a lăsat influențat de aparențe: „*Cînd au intrat ei, Samuel, văzînd pe Eliab, și-a zis: „Negreșit, unsul Domnului este aici înaintea Lui.”*” (1 Samuel 16).

Nu el era însă alesul lui Dumnezeu. Aveau să-l descopere în cele din urmă, altfel decum cineva și-ar fi închipuit.

Să fie cuvintele rostite de Dumnezeu prin profetul Ieremia în 23:1,2 un avertisment pentru toți cei ce au fost aleși în slujirea turmei lui Dumnezeu: „*Vai de păstorii care nimicesc și risipesc turma pășunii Mele, zice Domnul. De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel, împotriva păstorilor care pasc pe poporul Meu: Pentru că Mi-ați risipit oile, le-ați izgonit, și nu v-ați îngrijit de ele, iată că vă voi pedepsi din pricina răutății faptelor voastre, zice Domnul.*” (vezi și Ezechiel 34).

Doamne, păzește-ne de aceste căderi; iartă-ne de rănile pe care le-am provocat turmei Tale; curățește-ne și învrednicește-ne să-Ți slujim cu credincioșie, fără pretenții, ci în dragoste; dă-ne ajutorul și călăuzirea Ta în tot ce avem de lucrat; ajută-ne să ne ducem mîntuirea

pînă la capăt și dăruiește-ne și pe cei cărora le slujim, Te rugăm acestea în Numele Domnului Isus Cristos, Amin.